

føres den til Indtægt for Communitetet med samme Beløb, saa føres den atter til Udgift for Communitetet med samme Beløb, dernæst føres den atter til Indtægt for Universitetet med samme Beløb, og endelig føres den endnu engang til Udgift for Universitetet med samme Beløb. Her er en Post mellem to Instituter, der staae hinanden meget nær, hvor ikke et Menneſke vil tvivle om, at naar man først et Aar har bevilget de 11,753 Rbd., vil det ogsaa følge af sig selv, at den bevilges paany — der er ikke et Menneſke, som vil reise Tvivl i saa Henseende — og dog have vi her i Tillægsbevillingsloven denne Post fremtrædende 5 Gange; den maa, naar Regnskabet aflægges for 1861—62, revideres hver Gang af Statsrevisionen i Genhold til disse Bevillinger. Dette er i mine Tanker for en Forms Skyld at være sig selv Vanskeligheder uden Nødvendighed. Jeg vilde jo kunne oplyse dette med mangfoldige Exempler, men da det er trettende for Thinget at høre de mange Tal oplæse, skal jeg indskrænke mig til det ene. Da denne Post ikke var anvist, vilde det selv efter Mindretallets Forslag ikke kunne indgaaes, at den bevilgedes paa den nye Tillægsbevillingslov, men jeg anførte den for at vise, at man, hvad ogsaa hele Udvalget har erkjendt, neppe ved den endelige Ordning vil kunne blive staaende ved den Maade; hvorpaa Ministeriet har tænkt sig Tillægsbevillingslovene indrettede.

Eschering. Det Exempel, som det ærede Medlem fremførte, hænger slet ikke sammen med den hele Sag (Ordføreren: Jo!). Nei, jeg beder om Forlæbelse (Ordføreren: Det staaer her!). Ja, det staaer her, men det staaer ligeledes paa Finantsloven; det er en af de Poster, der ligger imellem de særlige Instituter, og hvad der bliver ført til Indtægt hos det ene, kommer til paa selve Finantsloven at fremtræde som Udgift for det andet, og saaledes vil det kunne blive ført flere Gange; det hænger slet ikke sammen med dette Spørgsmaal (Ordføreren: Jo det gjør!). Nei, jeg beder om Forlæbelse, thi dersom denne Sum i det forløbne Aar ikke var bleven forbrugt eller ikke kunde have været forbrugt, ikke var bleven krævet i Genhold til Regninger, saa vilde Posten

dog komme paa Tillægsbevillingen; thi det ærede Medlem vil dog indrømme, at det, der ikke er forbrugt i det ene Aar, ikke uden Bevilling kan forbruges i det andet (Ordføreren: Jo, i de 3 Maaneder!). Nei, jeg beder om Forlæbelse, det kan ikke forbruges i de 3 Maaneder, thi saa maatte Aaret ved den Leilighed faae 15 Maaneder. Det kan udbetales af Rassen, forsaavidt som det har været forbrugt iforveien (Ordføreren: Ja!). Ja, men jeg siger kun, at der her slet ikke foreligger Beviis for, at det har været forbrugt, at det, der skulde tilvelebringes for de 11,000 Rbd., var tilveiebragt for Aarets Slutning; det foreligger aldeles ikke; her i Tillægsbevillingen er aldeles ingen Oplysning derom, og det Exempel passer altsaa slet ikke. Dog, jeg skal ikke forfølge det videre, thi det passe eller ikke, saa har det slet ikke videre her med Sagen at gjøre; det hele Anviisningsspørgsmaal ligger aldeles udenfor denne Forhandling. Der er ingen Mand, som har klaget og sagt: Jeg har faaet en Anviisning fra Regjeringen paa Betaling, som jeg skulde have, men jeg har ikke faaet mine Penge; kun naar en saadan Mand henvender sig til Rigsdagen, til Folkethinget om, at hans Ret var bleven sat tilside af Regjeringen, kun naar det indtræder, kunne vi her komme til at faae med Anviisningen at bestille. Anviisninger er en Sag, som ikke ligger i Finantsloven; Anviisninger ere Regjeringens Maade at udrede Betaling paa; det er en reen administrativ Sag, som slet ikke kommer os ved. Hvad er det, vi have med at bestille? Vi have at paaſee, at den Lov, som er gaaet herigjennem Thinget, nemlig Finantsloven, ſkeer Fyldest indenfor de Grændser, den har fastsat. Nu fastsætter Finantsloven Grændser i tvende Retninger. Den ene bestemmer for et vist Pengebeløb selve Gjenstandene, som der gives Regjeringen Ret til i et vist Tidsmaal at ſtaffe tilveie; og den anden sætter Grændsen saavel for Mængden af Gjenstandene og Pengene, der maa raades over, som for Tidsrummet, indenfor hvilket der maa raades derover; Begge disse Grændser ſkulle opretholdes. Man har hidtil dags indtil dette Aar, ſom har freinkaldt denne Tillægsbevilling, kun fyldestgjort i Form og i Virkelighed den ene af de Begrændsninger,